

INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

HLAVNÍ ZÁSADY ORGANISACE A ČINNOSTI TÝLU AMERICKÉ ARMÁDY

Podplukovník Bohumír Oliva

Úkolem tohoto příspěvku je dát souhrnný a všeobecný přehled o zásadách organizace a činnosti týlu americké armády na základě předpisu americké armády FM-100-10, Řád polní služby týlu. Při jeho povrchním studiu setkáváme se se zásadami, které se zdají na první pohled shodné s některými ustanoveními a zásadami našich řádů. Tu je však třeba si uvědomit, že tato zdánlivá shoda je jen formální. Při hlubším zkoumání těchto pouček odhalíme rozdíly mezi jejich formou a obsahem. Je jisté, že každá armáda ať státu socialistického typu nebo státu buržoasního typu musí mít určité orgány, určité útvary a zařízení, které jsou určeny k materiálnímu zabezpečování vojsk. Při tom jejich organizační struktura, jejich určení, jejich začlenění do rámce jednotlivých svazů, svazků a útvarů může mít řadu formálně stejných zásad, formálně stejných všeobecných principů. Avšak tato formální, všeobecná shoda nemůže být naprosto a v žádném případě důvodem k závěru, že mezi týly armád států s tak rozdílným společenským zřízením, jako je společenské zřízení socialistické a kapitalistické není rozdílů nebo není podstatných rozdílů. Tyto rozdíly tu objektivně existují a jsou to rozdíly nesmiřitelné, rozdíly, které nelze stavět vedle sebe, nýbrž jen proti sobě. Tyto rozdíly tkví v obsahu formálně stejných pouček a zásad. Obsah, náplň těchto pouček a zásad je odrazem stávajícího společenského zřízení a jeho objektivně existujících zákonů, zákonů ekonomických, které určují charakter ekonomické základny jako rozhodujícího činitele pro existenci všech ostatních jevů nadstavby a společnosti vůbec.

Soudruh Stalin na XIX. sjezdu KSSS shrnul s geniální jasností a stručností základní ekonomické zákony jednak socialismu, jednak kapitalismu. A tyto zákony odhalují ty zdroje a kořeny, z nichž roste i náplň, obsah pouček našich vojenských řádů a na druhé straně řádů kapitalistických armád.

Proto při hodnocení na příklad formálně shodné zásady pro stanovení týlových prostorů musíme vidět tuto rozdílnou náplň uvedené zásady:

Naše armáda plní na dobytém území funkce osvobozenécké. Co nejdříve odevzdává moc na osvobozeném území do rukou lidu. Je ve styku s orgány lidové správy, v součinnosti s nimi projednává všechny otázky, jako na příklad těžbu z místních zdrojů, zásobování pracujících, hygienicko-epidemiologické zabezpečení prostoru a p. To dokazují zkušenosti z Veliké vlastenecké války na našem i na jiných územích osvobozených Sovětskou armádou.

Buržoasní, imperialistická armáda plní na dobytém území funkce potlačovatelské jak s hlediska ekonomického, tak i politického a národnostního. Všude dosazuje vojenské správní orgány a společně s čelnými představiteli domácí buržoasie tvrdě potlačuje každé sebemenší pokrokové hnutí lidu. Okupované prostory bezohledně drancuje a zesiluje

vykořisťování dělnické třídy ať již přímo nebo prostřednictvím buržoasie.

Dokladem toho je chování německých fašistů za druhé světové války na území Sovětského svazu i jinde, chování amerických interventů v Koreji, příslušníků francouzské cizinecké legie ve Vietnamu a p.

Proto by při hodnocení pouček a zásad řádů kapitalistických armád bylo nesprávné hodnotit jen jejich formu, a zapomínat na to, že rozhodujícím hlediskem nám při tom musí být jejich obsah, jejich praktické uplatňování.

1. Úkoly amerického týlu

Vojenská doktrína americké armády rozděluje činnost spojenou s řízením vojsk v poli jen na činnost povahy strategické nebo taktické.

Při tom rozhodující úlohu přikládají Američané taktice jako činiteli, který prý má podstatný vliv nejen na výsledek boje, ale i na výsledek války. Tato zásada vede k honbě za dosažení taktických úspěchů bez ohledu na strategické důsledky. Proto je tato theorie dobrodružná a ve své podstatě nevědecká.

Veškerou ostatní činnost, která přímo nespadá do taktiky nebo strategie, označuje americký předpis za činnost „týlovou“.

V předpise se zdůrazňuje, že se činnost týlu a činnost povahy strategické a taktické mají navzájem prolínat, že povinností velitelů všech stupňů je sladit tyto dva druhy činnosti v jeden harmonický celek. Činnosti týlu je přisuzováno poměrně důležité místo, což je zdůvodňováno tím, že nezdary ve vedení válek nejsou vždy způsobovány jenom chybami strategickými a taktickými plány, nýbrž že častou příčinou těchto nezdarů bývá nedostatečná práce týlu, zejména špatné plánování jeho činnosti.

Američtí vojenští theoretikové všeobecně přeceňují význam a úlohu plánů při vedení operací a nedovedou a ani nemohou správně zhodnotit a určit všechny skutečně rozhodující faktory vítězství. Stejně tak nedovedou a ani nemohou zhodnotit příčiny nedostatečné práce týlu. Důvody toho tkví v celé kapitalistické soustavě, v odtrženosti fronty od zápolí. Americký válečný průmysl je v rukou kapitalistů, jejichž cílem není včas a v plné míře zabezpečit vojska vším, co potřebují k boji a k životu, nýbrž především dosažení co největšího zisku na těchto dodávkách. Proto nepomohou ani sebedokonalejší plány činnosti týlu, které mají být, jak tvrdí americký předpis, zpracovány v těsném souladu s předpokládaným vývojem situace v boji. Plán zůstává jen popsaným papírem, nedostane-li živou, konkrétní náplň.

Americký předpis zdůrazňuje, že organizace týlu se má vyznačovat jednoduchostí, pohyblivostí a pružností. Nemají být přezírány otázky obrany a ochrany týlu.

Jednoduchosti v organizaci týlu se Američané snaží dosáhnout tím, že z řetězu zásobovací činnosti vylučují sbor. Armáda zásobuje přímo divise. Pohyblivost se snaží zabezpečit zálohami materiálu, které jsou vezeny na vozidlech spolu s bojovými jednotkami. Pružnost se snaží zabezpečit zřizováním regulačních stanic a rozčleňováním zásob do šířky a do hloubky. K obraně a ochraně týlu využívají taktických jednotek.

Základem plánování je válečný plán válčiště, jehož generální linií stanoví velitel válčiště. Válečný plán je základ, z něhož se odvozují strategické, taktické a týlové plány. Týlový plán (plán materiálního zabez-

pečení) zpracovává orgán štábu označovaný značkou „G-4“ (zásobovatel) ve spolupráci s náčelníkem štábu, který je obdobně označován značkou „G-1“.

Podle svého pojetí funkce týlu zařazují Američané do oboru týlové činnosti daleko více úkolů, než je tomu v naší armádě. Do úkolů týlu americké armády patří: zásobování a odsuny, zdravotnická péče, technická péče, vojenské stavebnictví a ubytovací služba, doplňování osob a materiálu, řízení dopravy, sběr kořistního materiálu a materiálu zanechaného vlastními vojsky na bojišti, pohřbívání padlých a registrace hrobů, plánování přesunů vojsk, kádrové záležitosti a péče o morálku, vojenská správa okupovaných území, válečné soudnictví, censura, poštovní a další podobné obory činnosti.

Tento výčet ukazuje, že úkoly týlu americké armády jsou velmi široké a různorodé. Provádění těchto úkolů není centralisováno v rukou zvláštního orgánu, nýbrž decentralisováno, jak je uvedeno dále, na jednotlivá oddělení speciálního štábu, takže tu nemůže být harmonicky sladěné činnosti. Již v této široké decentralisaci se odrážejí ziskuchtivé tendence kapitalistické ekonomiky. Každá zájmová skupina kapitalistů chce mít v armádě svůj více méně závislý orgán, který pak může snadno korumpovat k prosazování zájmů příslušné skupiny kapitalistů.

Při bližším zkoumání jednotlivých úkolů amerického týlu poznáme další charakteristické jevy, které jsou odrazem kapitalistické ekonomiky. Je to na příklad otázka doplňování osob, péče o morálku, vojenská správa okupovaných území a p.

Doplňování osob je prováděno podle známé rasistické ideologie, která je průvodním zjevem zejména amerického fašismu. Při vyžadování doplňků kádrů jsou na příklad vyplňovány zvláštní žádanky na „bílé“ a zvláštní žádanky na „barevné“. Již tato skutečnost sama o sobě stačí k tomu, abychom si mohli učinit představu o možnostech dosažení morálně politické jednoty příslušníků americké armády, nehledě k tomu, že vyjadřuje i všeobecný poměr k člověku. Velení americké armády pohlíží na vojáka jen jako na lidský materiál, „kanonenfutr“ různé kvality. To ovšem souvisí i s morálkou vojska, která odpovídá morálce buržoasní společnosti. O morálku pečuje sbor kaplanů, který je velmi početný a který se pokouší náboženským ohlupováním vojáků tlumit rozpory mezi masou dělníků a rolníků v uniformě a hrstkou kapitalistů a jejich expertů v armádě — důstojníků.

2. Řídící a výkonné orgány týlu

Hlavním řídícím orgánem týlu americké armády je velitel ozbrojených sil, který řídí všechna válčiště, usměrňuje a koordinuje vedení operací na nich podle směrnic prezidenta a ministra války a také určuje výši materiálu všech druhů, kterým se zabezpečuje bojová činnost vojsk.

Přidělený materiál rozděluje na jednotlivá válčiště a stanoví pořadí naléhavosti přísunu.

Velitel válčiště má úkoly jednak strategické, jednak týlové. Řídí bojovou činnost vojsk na válčišti a je podle znění amerického předpisu také odpovědný za materiální zabezpečení této činnosti a za řízení správy okupovaného území. K výkonu těchto úkolů má jednak všeobecný štáb, jednak štáb speciální. Všeobecný štáb se zabývá otázkami řízení operací a speciální štáb otázkami materiálního zabezpečení.

Velitel válčiště vykonává svůj vliv prostřednictvím velitelů armád.

Velitelské stanoviště velitele válčiště je umístěno buď v týlovém prostoru armády nebo v přední části (v „předním úseku“) tak zvaného „styčného pásma“.

Speciální štáb je složen z náčelníků služeb a ze zástupců těch druhů vojsk, které plní zásobovací úkoly.

Náčelník služby má dávat veliteli válčiště návrhy na organizaci své služby a hlášení o jejím stavu. Naopak zase podle rozhodnutí velitele má každý náčelník služby po linii své služby rozpracovávat a vydávat potřebné rozkazy. Je odpověden za činnost své služby.

Umístění speciálního štábu určuje velitel válčiště.

Ve speciálním štábu jsou zastoupeny tyto druhy služeb:

1. **Intendanční služba.** Stará se o materiál společný pro dva nebo více druhů vojsk a služeb (vyjma motorová vozidla a speciální materiál), řídí dopravu, pekárny, prodejny, chladírny, tiskárny, sběr kořisti a materiálu zanechaného na bojišti, prádelny, koupelny, pečuje o pohřbívání mrtvých, spravuje hřbitovy a vede registraci hrobů, stará se o doplňování a výcvik zvířat.

K výkonu těchto funkcí má každá jednotka organické intendanční útvary. Mimo to jsou zřízeny samostatné intendanční útvary, jako na příklad útvary pro přepravu jednotek, útvary dopravní, ukládací, dílenské, pekárenské, prodejní, chladírenské, desinfekční, obuvnické, krejčovské atd.

2. **Zbrojní služba.** Pečuje o zásobování municí, výzbrojí, motorovými vozidly, provádí sběr kořistního a vlastního zbrojního materiálu zanechaného na bojišti a plní různé pyrotechnické úkoly.

K plnění svých funkcí má opět jednak organické jednotky, jednak jednotky samostatné.

3. **Zdravotnická služba.** Pečuje jednak o raněné a nemocné osoby a zvířata, jednak o doplňování zdravotnického a veterinárního materiálu. Provádí prohlídky potravin a dohlíží na hygienický stav prostoru.

4. **Dopravní služba.** Spravuje a udržuje veškeré silnice, železnice, vnitrozemské vodní cesty a námořní přístavy. Je odpovědná za dopravu osob a materiálu.

5. **Soudní správa.** Kontroluje a řídí činnost všech vojenských soudů.

6. **Finanční správa.** Opatřuje, účtuje a vydává hotovosti, propílácí materiál nakoupený z místních zdrojů, náhrady za škody a spravuje peněžní fondy.

7. **Generální inspektorát.** Zjišťuje a vyšetřuje všechny okolnosti, které snižují bojeschopnost jednotek, provádí kontroly finančního hospodaření a sleduje, jak jsou dodržovány zákony a předpisy. Shromažďuje stížnosti jednotlivců. Má si všimnout činnosti týlu, policie, stavu hygieny, péče o raněné, péče o zabezpečení jednotek výstrojem a stravou, kázně a morálky a zacházení s ukořistěným a poškozeným materiálem.

8. **Vojenská policie.** Přiděluje se jednak divisím, sborům a armádám, jednak tvoří samostatné útvary. Její hlavní úkoly jsou: řízení dopravy, zjišťování spolehlivosti osob, udržování pořádku a dozor na dodržování zákonů a předpisů, ochrana majetku vojenské správy a veškerá činnost týkající se zajatců.

9. **Sbor kaplanů.** Pečuje o morálku vojska pomocí náboženství.

10. Speciální služba. Jejím hlavním úkolem je zabezpečování žádaného morálního stavu vojsk tím, že se stará o jejich duševní a fyzické osvěžení. V tom je zahrnuta zejména péče o nevěstince, bary, kantiny, o předvádění pornografických filmů a opatrování obdobné literatury.

Kromě toho vykonávají jednotlivé druhy vojsk některé zvláštní zásobovací funkce:

Letectvo pečuje o doplňování a udržování leteckého materiálu a pořizování leteckých snímků.

Ženíjní vojsko staví, opravuje a udržuje stavby všech druhů (kromě staveb spojovacích zařízení), pečuje o výrobu map a pozemních fotografických snímků, o zásobování ženíjním materiálem, opatřuje a spravuje všechny nemovitosti z místních zdrojů a zabezpečuje ubytování vojska. K plnění těchto úkolů má ženíjní vojsko jednotky jednak všeobecného, jednak speciálního určení.

Chemické vojsko se stará o zásobování chemickým materiálem a o jeho opravy.

Spojovací vojsko pečuje o zásobování spojovacím, meteorologickým, šifrovacím, fotografickým a radarovým materiálem a zařízením pro hláskou službu.

Jak je zřejmo z uvedeného složení speciálního štábu, má v něm americká vládnoucí třída některé orgány, které jí zabezpečují přímý vliv v armádě. Jsou to zejména soudní správa, generální inspektorát, vojenská policie, sbor kaplanů a speciální služba.

Připočteme-li k tomu ještě důstojnický a generálský velitelský sbor, dostaneme téměř úplný obraz o zvláštním donucovacím aparátu v armádě, který bezohledně uplatňuje zájmy a instrukce vládnoucí třídy a který všemi prostředky od ohlupování náboženstvím až po vyhrožování šibenicí pomáhá vládnoucí třídě hnát masy vojáků proti vlastním zájmům do boje za zájmy kapitalistů.

3. Týlový prostor (viz schema 1)

Veškeré území za války se rozděluje podle amerického předpisu na vnitrozemské pásmo a na válčiště.

Vnitrozemské pásmo je prostor vlastního státního území Spojených států severoamerických, odkud má být válčiště doplňováno materiálem a osobami v takovém množství, čase a prostoru, jak toho vyžaduje činnost vojsk na válčišti.

Válčiště je prostor, který je nezbytně nutný k vedení bojových operací a k činnosti týlu. Válčiště musí umožňovat manévry vojsk a musí mít dostatečnou kapacitu komunikační sítě.

Válčiště se rozděluje na styčné pásmo a na bojové pásmo. Styčné pásmo je spojovacím článkem mezi bojovým pásmem a vnitrozemským pásmem. Jsou v něm rozmístovány týlové útvary a zařízení, které slouží k zabezpečení válčiště jako celku. Styčné pásmo je základnou pro činnost letectva a pro činnost armád.

Nezbytné útvary a zařízení přiděluje veliteli styčného pásma velitel válčiště.

Podle umístění týlových útvarů ve styčném pásmu mluví americký předpis o „čelních“ a „zadních“ útvarech a zařízeních. Zadní týlové útvary a zařízení přejímají materiál přicházející z vnitrozemského pásma

a materiál vytěžený z místních zdrojů. Čelní týlové útvary a ústavy vydávají materiál jednotkám v bojovém pásmu.

Úkolem týlových útvarů a zařízení styčného pásma je opatrovat, ukládat a vydávat materiál všech druhů, dopravovat materiál a vojsko, rozvinovat dílny a provádět opravy, zřizovat shromaždiště doplňků, odpočinkové tábory, prostory pro dovolence, výcviková střediska, opravovat a znovu vydávat materiál sebraný na bojišti a materiál ukořistěný, odsunovat a hospitalisovat raněné a nemocné, řídit dopravu a udržovat komunikace, zabezpečovat poštovní a censurní službu, spravovat okupovaná nepřátelská území a zabezpečovat obranu a ochranu styčného pásma.

Velitelství styčného pásma je organisováno obdobně jako velitelství válčiště.

Územní organizace styčného pásma může být různá. Je-li dostatečně hluboké, rozděluje se na úseky: přední, mezilehlý, základní, po případě i na další mezilehlé úseky.

Při malé hloubce může mít styčné pásmo jenom základní úsek, který pak plní současně i úkoly předního úseku, nebo jen přední úsek a úkoly základního úseku pak plní vnitrozemské pásmo. V některých případech má styčné pásmo jen přední a základní úsek.

Styčné pásmo nemusí být někdy vůbec zřizováno. Materiál je pak dopravován z vnitrozemského pásma přímo do armádních týlových prostorů.

Zadní hranici styčného pásma určuje ministr války.

Pokud jde o obranu a ochranu styčného pásma organisuje velitel styčného pásma jen pozemní obranu, kdežto protivzdušnou obranu má organisovat velitel válčiště pro celé válčiště jako celek.

K obraně a ochraně styčného pásma dostává velitel styčného pásma zvláštní pohyblivé jednotky, z nichž může přidělit k dispozici velitelů jednotlivých úseků zvláštní hlídky nebo i celé jednotky. Mimo to se veliteli styčného pásma přidělují speciální jednotky určené k ničení nevybuchlých pum a granátů, které jsou v okolí týlových útvarů a zařízení. Velitel válčiště může dát veliteli styčného pásma souhlas k využití jednotek rozmístěných v prostoru styčného pásma.

Bojové pásmo se rozděluje na armádní týlový prostor, na týlové prostory sborů a na týlové prostory divisií.

V týlových prostorech těchto svazků se rozvíjejí jejich týlové útvary a zařízení a týlové útvary a zařízení přidělené k jejich posílení.

Zadní hranice bojového pásma se podle postupu vojsk posunuje kupředu.

Rozdělení týlového prostoru odpovídá dobyvačnému agresivnímu posílání americké armády. Proto je styčné pásmo tak široce proměnlivé. Vnitrozemským pásmem je území USA. Styčné pásmo je vlastně okupované území za hranicemi Spojených států (zejména za mořem), které po stránce materiálního zabezpečení bojujících vojsk spojuje vnitrozemské pásmo s bojovým pásmem. Američané počítají s rozšiřováním styčného pásma podle vývoje bojové činnosti svých vojsk. K snazší správě dalších okupovaných území je pak rozděluje na další úseky a eventálně na podúseky. Tak na příklad při plánovaném dobrodružném útoku v současné době v Evropě by pravděpodobně jejich styčným pásmem bylo území západního Německa a západní Evropy vůbec, kde námořní přístavy by tvořily jeho základní úsek, v němž by byly rozvinuty „zadní“ týlové útvary a zařízení.

Poslání styčného pásma, jako součásti agresivních plánů, je zřejmé z toho, že vedle úkolu provádět správu okupovaného území je kladen zvláštní důraz na jeho obranu a ochranu. K tomu jsou do styčného pásma vyčleňovány vedle běžných prostředků, jakým je na př. vojenská policie, též zvláštní pohyblivé přepadové jednotky. Tato předvídaná opatření svědčí o tom, že Američané si budují tento zesílený ozbrojený aparát v týlu zejména k potlačování sebemenších projevů osvobozenického hnutí pracujících na okupovaných územích. Toho důkazem jsou násilnosti páchané na civilním obyvatelstvu americkými okupačními orgány za nedávné války v Koreji.

4. Zásoby

Veškerý materiál americké armády se rozděluje do pěti hlavních materiálových tříd.

I. třída. Potraviny a krmivo.

Potraviny jsou podle účelu rozděleny do pěti druhů polních dávek (A, B, C, D a K).

Množství dávek, které jsou nesený jednotlivci nebo vezeny na dopravních prostředcích jednotek, stanoví čas od času podle situace velitel divise nebo nadřízený velitel. Podkladem pro přísun denních dávek jsou týlová hlášení.

II. třída. Sem patří materiál, jehož náležitost je stanovena tabulkami válečných počtů, jako na příklad intendantní materiál, výzbroj, spojovací materiál a motorová vozidla. Přisunuje se na základě žádánek podle plánované nebo skutečné potřeby.

III. třída. Pohonné hmoty a mazadla.

Vyžadují se zpravidla týlovými hlášeními.

III. A třída. Letecké pohonné hmoty a mazadla.

IV. třída. Materiál, pro nějž není stanovena náležitost tabulkami válečných počtů. Je opatrován stejným způsobem jako druhá třída materiálu.

IV. E třída. Letecký materiál, letouny, jejich výzbroj a výstroj. Vyžaduje se stejným způsobem jako materiál II. třídy.

V. třída. Zbrojní materiál.

Do zbrojního materiálu patří munice všech druhů. Počáteční výše zásob je určována velitelem válčiště. Přiděluje se obvykle způsobem vázaných zásob. Výše zásob u jednotek je určována nadřízeným velitelem, který materiál rovněž přiděluje.

Výše zásob se určuje:

- denní náležitostí, t. j. množstvím materiálu spotřebovaného za jeden den v boji, a to pro zbraň a muže,
- minimální výši zásob, t. j. množstvím zásob, které musí být stále udržováno a které může být sníženo jen v nezbytné nutnosti,
- pohyblivou výši zásob, t. j. množstvím materiálu, které je nezbytné k udržení pohotovosti jednotky, mění se podle situace,

- maximální výši zásob, t. j. množstvím materiálu, který je dán příslušné jednotce k dispozici ve skladech nadřazené jednotky; je to součet minimální výše zásob a pohyblivé výše zásob,
- kritickým bodem zásobování, t. j. bodem ve stavu zásob, kdy musí být předloženy nové požadavky, aby zásoby neklesly pod minimální výši.

U jednotek a na zásobovacích stanicích, jakož i v ostatních zásobovacích místech (skladech) má být udržována stálá záloha materiálu, aby se tak zamezily poruchy zásobování, když přísun od nadřazeného orgánu je nemožný. Dovolí-li to situace, vytvářejí se tyto zálohy na autech nebo na vagonech, a to jak v armádním týlovém prostoru, tak i ve styčném pásmu.

Materiál ve styčném pásmu se má udržovat ve skladech rozmístěných v základním, mezilehlém a předním úseku. Tyto sklady se rozdělují na všeobecné a speciální. Jejich rozmístění a výši zásob, které musí udržovat, určuje velitel válčiště. Na udržování zásob ve skladech dozírá náčelník příslušné služby styčného pásma. Náčelník skladu má organisovat dopravu materiálu kupředu. Je snaha, aby co nejvíce materiálu bylo nahromaděno co nejbližší k frontě, zejména v týlovém prostoru armád. V armádních skladech musí být nejméně záloha materiálu potřebného na dvoudenní operaci. Za nepříznivých podmínek dopravy má být tato záloha ještě zvýšena. Je požadováno, aby část tohoto materiálu byla uložena na dopravních prostředcích.

U divisí se mají zálohy materiálu udržovat na dopravních prostředcích divisních služeb, v divisních zásobovacích místech a v armádních skladech jako část vázaných zásob, které byly přiděleny divisím.

Výši záloh určuje velitel podle situace.

Zálohy materiálu u pluků a menších jednotek jsou stanoveny tabulkami.

Rozdělení materiálu do tříd nedává možnost jasně určit, který druh materiálu je v dané situaci nejdůležitější. Hospodaření s materiálem různých tříd je často svěřeno jednomu druhu služby speciálního štábu. Tato různorodost hospodaření s materiálem si opět vnucuje určení zvláštních odborníků pro příslušný druh materiálu. To vede k tomu, že týly jsou přesycovány na újmu bojujících vojsk. Vládnoucí třída buduje týl americké armády jako svého velkého konsumenta. Úkolem týlu je co nejvíce a co nejvýhodněji zabezpečit odbyt a tím i zisky kapitalistů. Je nasnadě, že takový způsob práce týlu velmi ztěžuje, po případě i znemožňuje plánovitou a centralisovanou organizaci vytváření zásob.

5. Organizace přísunu (viz schema 2)

Podle amerického předpisu lze zásoby pro válčiště opatřovat z vnitrozemského pásma na základě žadanek, těžbou z místních zdrojů, z kořisti, rekvizicí, automatickým přísunem (to platí na příklad pro proviant, který má neměnnou spotřebu), nebo z vázaných zásob, které se zřizují zejména u těch druhů materiálu, s nimiž je nutno přísně hospodařit (jako na př. munice).

Materiál se dodává z týlu k frontě systémem zásobovacích článků. Velitel vyžaduje materiál od svého nadřazeného a pečuje o jeho rozdělení a dopravu k podřízeným jednotkám. Nestačí-li podřízený vlastními do-

právními prostředky zvládnout přísun, má být podle potřeby zesilován dopravními prostředky nadřízeného.

U jednotek, u zásobovacích stanic, ve skladech a v ostatních zásobovacích místech mají být vytvářeny zálohy materiálu, aby byl zabezpečen přísun, když dojde v zásobovacím řetězu u některého článku k poruše. Tyto zálohy se mají vytvářet především u armád a ve styčném pásmu.

Ze styčného pásma je materiál dodáván k jednotlivým armádám. Jsou-li zásobovací místa styčného pásma blízko prostoru armády, odebírá v nich armáda materiál svými vlastními dopravními prostředky. Při velkých vzdálenostech má styčné pásmo zřizovat předem určená zásobovací místa a dopravovat do nich materiál vlastními dopravními prostředky. Předem určená zásobovací místa mají být rozvíjena tak blízko armád, aby si mohly materiál samy odebírat.

Materiál se vyžaduje služebním postupem a nadřízený předkládá požadavky výše, jen když nemůže materiál uhradit z vlastních zásob.

Vázané zásoby zřizuje na žádost podřízeného nadřízené velitelství v určitých skladech a na určité období. Zbytky zásob, které nebyly vyčerpány, vracejí se do skladů.

Vázané zásoby se zřizují zejména u municie. Munice, jak známo, je nejdůležitějším druhem materiálu, a proto systém zásobování municí má být co nejjednodušší. Avšak připravování vázaných zásob organizací zásobování municí komplikuje a znesnadňuje.

Všechny zásoby se vyžadují skrze regulační stanici, již má být vždy zaslán alespoň opis požadavku. Regulační stanice dopravuje materiál podle nařízení velitele válčiště těm jednotkám, které jej vyžadovaly.

Regulační stanice se mohou rozvinout na komunikacích všech druhů. Jejich hlavním úkolem je řídit přísun materiálu a přesuny vojsk, a to ať již ze styčného pásma do bojového pásma nebo zpět. Regulační stanice zabezpečují podle znění amerického předpisu pružnost zásobovacího systému, pravidelnost dopravy, plynulost v provozu a zabezpečují odsun raněných, zajatců a kořisti. Regulační stanice mají usnadňovat manévry materiálem a vojsky. Rozvíjejí se v komunikačních uzlech, zpravidla v počtu jedné regulační stanice na jednu armádu. Každá regulační stanice obsluhuje určitý prostor bojového pásma podle komunikační sítě a podle své kapacity. V čele regulační stanice je regulační důstojník, který má štáb a nezbytný pomocný personál k řízení provozu a k provádění oprav a údržby. Regulační stanice neudrzuje žádné zásoby materiálu.

Regulační důstojník je podřízen přímo veliteli válčiště. Řídí veškerý provoz od předem určených skladů styčného pásma do bojového pásma. Odpovídá za systematický a organizovaný přísun a odsun. Určuje rozmístění zásobovacích stanic v bojovém pásmu a má pečovat o využití vracejících se prázdných vozidel. Musí znát situaci na frontě a musí být obeznámen s válečným plánem. Regulační důstojník má mít spojení s velitelem válčiště, s velitelem styčného pásma a s velitelem armády. Velitel válčiště jej informuje o stavu vázaných zásob ve styčném pásmu, o nařízeném pořadí přísunu, o obložení nemocnic a o počtu zdravotnických vlaků. Velitel armády má dávat regulačnímu důstojníkovi informace o množství materiálu, který je určen k odsunu, o početním stavu armády a o navrhovaných změnách v rozmístění vykládacích stanic.

Štáb regulačního důstojníka se skládá ze zástupců vojenské železniční služby, z inspektora dopravy, z jednoho nebo více zástupců každého dru-

hu služby, z dopravního oddělení, z oddělení zdravotnického odsunu a z osobního oddělení.

Regulační stanice jsou podle zásad amerického předpisu podřízeny veliteli válčiště a obsluhují určitý prostor. Předpokladem pro jejich dobrou činnost je dostatečná komunikační síť. To jsou jejich základní nevýhody. Nezdá se, že by bylo výjimkou, že jedna část armády je obsluhována regulační stanicí A a druhá část regulační stanicí B. Přitom však na jejich činnost nemá vliv velitel armády, nýbrž velitel válčiště. To vede jednak k roztržštěnosti přísunu, jednak to vylučuje možnost řídit jejich činnost do všech podrobností podle požadavků situace, protože by velitel válčiště musel mít zvláštní štáb k řízení činnosti jen regulačních stanic.

Zásobovací stanice se podle amerického předpisu rozmisťují především na železnicích, a to v místech, kde se materiál překládá na jiný druh dopravních prostředků. Rozvinují se co nejbližší k jednotkám. Musí mít skladovací prostor a dobré komunikační podmínky. Zásobovací stanice jsou orgánem velitele armády, který v nich zabezpečuje nakládací a vykládací práce vlastními silami. Velitel armády organizuje obranu a ochranu zásobovacích stanic a určuje náčelníky zásobovacích stanic. Zásobovací stanice se má rozvíjet zpravidla pro každou jednotlivou divisi. Náčelník zásobovací stanice přejímá, účtuje a vydává materiál a pečuje o odsun raněných a poškozeného materiálu do týlu. Zcela blízko zásobovací stanice se rozvinují sklady, v kterých se udržuje jednodenní i vícedenní zásoba materiálu.

Požadavek amerického předpisu, aby zásobovací stanice byly rozvíjeny co nejbližší k vojskům a aby byly v jejich prostoru rozvíjeny sklady vyvrací předpisem zdůrazňovanou zásadu jednoduchosti, pohyblivosti a pružnosti. Materiál je nutno zbytečně několikrát překládat a mimo to může být snadno cílem činnosti protivníka. Bojové pásmo a zejména týlové prostory divisi a sborů jsou přesyceny sklady různého materiálu, který musí být vyložen na zem a nemůže ho tedy být použito pro rychlý manévry.

Páteří dopravního systému je podle amerického předpisu železnice, která za určitých situací může být nahrazena nebo doplněna dopravou automobilní, říční, po případě i vzdušnou.

Železnice stavějí ženisté a o jejich udržování pečují dopravní správa. Na spřáteleném území řídí provoz na železnici buď civilisté nebo vojenská správa. Řídí-li dopravu civilisté, jmenují se pro každý úsek důstojníci železniční správy, kteří řídí vojenské vlaky. Civilní správě se pro její potřebu vyhradí určitý počet vlaků. O tom rozhoduje velitel válčiště. Na nepřátelském území řídí veškerý provoz vojáci.

Výstavbu a provoz na železnicích řídí velitel styčného pásma. Jeho výkonným orgánem je náčelník dopravy. Železniční síť se dělí na úseky. V čele každého úseku je inspektor, který má k ruce provozní a údržbářský personál. Rovněž ve štábu regulačního důstojníka je i zástupce úsekového inspektora, který obstarává hladký provoz mezi rozdělovací stanicí styčného pásma a zásobovacími stanicemi bojového pásma podle požadavků regulačního důstojníka.

Rozdělovací stanice je za regulační stanicí a má mít dostatečnou zálohu vlaků, aby mohla zabezpečit všechny regulační stanice.

Zástupcem náčelníka dopravy styčného pásma je hlavní inspektor, který odpovídá za údržbu železnic ve styčném a bojovém pásmu. Obnovu a výstavbu tratí provádějí ženisté podle plánu náčelníka dopravy vál-

čiště a styčného pásma. V týlovém prostoru armády se na výstavbě a obnově železnic mají podílet ženisté armády a někdy dokonce i ženisté sborů a divisí.

Automobilní doprava má obstarávat dopravu materiálu od zásobovacích stanic k jednotkám. Doplňuje železniční síť anebo ji nahrazuje. Jednotky mají jednak své organické dopravní prostředky, na nichž vezou své zálohy materiálu, jednak náčelník dopravy u velitele válčiště má zvláštní dopravní prostředky k převážení osob a nákladů a k výpomoci podřízeným jednotkám.

Náčelník automobilní dopravy válčiště má svého zástupce ve štábu regulačního důstojníka.

Vozidla jsou v materiální péči zbrojní správy, která provádí i technickou péči. Za poškozená vozidla se vydávají opravená — provozu schopná. Jednotky automobilní dopravní služby se přidělují armádám podle rozkazu velitele válčiště, skladům a nemocnicím styčného pásma podle rozkazu velitele styčného pásma. Všem ostatním vozidlům, která nebyla přidělena, velí náčelník automobilní dopravní služby. Všechna vozidla mohou být na rozkaz velitele válčiště soustředěna.

Veškerý provoz automobilních dopravních prostředků řídí regulační důstojník, v jehož štábu je zástupce pro automobilní dopravu.

Vzdušné dopravy se používá hlavně k dopravě PHM a k zásobování obrněných jednotek. Prostředky pro vzdušnou dopravu jsou podřízeny veliteli válčiště. Podmínkou vzdušné dopravy je dosažení převahy ve vzduchu. Vzdušnou dopravu materiálu a osob řídí regulační důstojník.

Velitel armády má organisovat a řídit materiální zabezpečení vojsk armády. Je odpověden za obranu týlu a v souladu s plánem boje sestavuje plán činnosti týlu. Zdroje zásobování armády jsou jednak styčné pásmo, jednak místní zdroje. Materiál vyžaduje armáda vždy prostřednictvím regulačního důstojníka nebo mu zasláá opis svých požadavků.

Velitel armády rozděluje vázané zásoby na sbory a armádní útvary. Zásobování probíhá však přímo mezi armádou a divisemi, takže sbor není článkem v řetězu zásobování. Armáda oznamuje divisím zásobovací místa a jaký druh materiálu a v které době z nich mají odebrat. Armáda rozvinuje armádní sklady, do nichž soustřeďuje materiál ze styčného pásma a z místních zdrojů. I. a II. třída materiálu se dodává přímo na zásobovací stanici ze styčného pásma.

Zásobovací stanice může být využito i pro jiný druh materiálu, než je I. a II. třída.

Je-li armáda příliš vzdálena od vojsk, má zřizovat předemnuté sklady nebo vykládací stanice na silnici. Ideálem podle amerického předpisu je, aby zásoby ze styčného pásma byly dopravovány až k samým vojskům. Situace na bojišti si však vynucuje, aby zásoby byly nejdříve soustředovány blíže k frontě, než jsou předemnuté sklady styčného pásma. Proto udržuje armáda zálohu hlavních druhů materiálu. Výše záloh je proměnlivá a řídí se podle materiální, dopravní a taktické situace. Zásoby však mají být tak vysoké, aby kryly potřebu na dva dny boje. Podle situace však mohou být i zvětšeny. Záloha u armády má být naložena na autech nebo na vlakových letučkách. Obvykle však lze takto zabezpečit jen část zásob.

Zásobovací místa (armádní sklady) se mají zřizovat u železničních stanic co nejbližší fronty, v dobrých komunikačních podmínkách. Materiál se musí umísťovat rozptýleně. Americký předpis uvádí tyto zásady pro rozvíjení skladů:

- počet muničních skladů závisí na sestavě vojsk, na stavu silnic a železnic a na způsobu přísunu. Musí být umístovány mimo dosah dělostřelectva rozptýleně (jsou malé, ale početné). Vyžaduje se, aby na každou divisi byly nejméně dva. Munice se obvykle přiděluje systémem vázaných zásob,
- sklady PHM se rozvíjejí na všech zásobovacích stanicích, u všech skladů i jinde, jako na př. u civilních benzinových pump. PHM se doplňují systémem výměny prázdných baněk za plné,
- ženijní sklad se rozvíjí pro každý sbor nejméně jeden,
- zdravotnický sklad se rozvíjí u každé skupiny odsunových nemocnic,
- zbrojní sklady se rozmisťují poblíž zbrojních dílen a udržují u sebe doplňky aut,
- sklady II. a IV. třídy materiálu mohou být více vzadu.

Počet skladů rozmisťovaných podle zásad amerického předpisu je poměrně značný. Tím klesá jejich pohyblivost a zvětšuje se požadavek na množství osob v týlu.

Armáda má dopravovat zásoby až na místo spotřeby. K zásobování vojsk se plně využívá kořisti a celé jednotky se vybavují ukořistěným materiálem.

Sbor nemá zálohy materiálu a není článkem v řetězu zásobování a v řetězu technické péče. Rozděluje materiál přidělený armádou, hlavně munici, a koordinuje zásobování a technickou péči. Všechna hlášení od divisí jdou prostřednictvím sboru. Navrhuje prostory pro rozvinutí armádních skladů určených k zabezpečení jeho divisí a sborových útvarů. Vůči sborovým útvarům plní zásobovací úkoly obdobně jako divise vůči jednotkám, které jsou jí podřízeny.

Divise odebírají materiál vlastními dopravními prostředky přímo v armádních skladech, pokud nejsou od nich vzdáleny více jak 50 km. Proto se armádní sklady rozmisťují co nejblíže k divisím. Mohou však být rozmístěny i ve větších vzdálenostech.

Intendanční služba divise má organická vozidla, na nichž se dopravuje záloha materiálu. Může jich být použito i k přesunům vojsk.

7. Zdravotnické zabezpečení (viz schema 3)

Do zdravotnického zabezpečení podle amerického předpisu spadá péče o osoby a o zvířata. Za zdravotnické zabezpečení odpovídá velitel. Jsou organizovány zdravotnické rotty, prapory a pluky, které jsou součástí divise, sboru a armády a přidělují se k zesílení zdravotnické služby u nižších jednotek.

V bojovém pásmu se mimo to rozvíjejí pohyblivé nemocnice, a to co nejblíže u divisního obvyklého.

Odsunové a pohyblivé nemocnice v prostoru armády jsou podřízeny veliteli armády. Ve styčném pásmu se rozvíjejí stálé nemocnice.

Zdravotnické útvary a zařízení se rozvíjejí jen v nezbytném rozsahu. Nerozvinuté se ponechávají v záloze pro zdravotnický manévry.

Pluku se přiděluje zdravotnická jednotka, která se skládá jednak z družstva určeného k obsluze velitelství, jednak z družstev k obsluze praporů. Jejich počet je určen početem praporů. Mimo to se pluku přiděluje potřebný počet aut.

Zdravotnické družstvo přidělené praporu rozvinuje praporeční obvaziště ve vzdálenosti 300 až 700 m v místech, kde se očekává největší počet raněných a kde jsou výhodné cesty k odsunu.

Zdravotnické družstvo velitelství shromažďuje raněné od jiných jednotek, než jsou prapory (od plukovních jednotek), a to tehdy, nejsou-li tyto jednotky činné v pásmu praporu. Rozvinuje plukovní obvaziště, které má hodnotu praporečního obvaziště.

Divise má zdravotnický prapor nebo i pluk, který uvolňuje praporeční a plukovní obvaziště.

Divisní zdravotnický prapor (pluk) rozvinuje:
shromaždiště raněných a
divisní obvaziště.

Divise může být kromě toho posílena armádními zdravotnickými prostředky.

Shromaždiště se rozvinuje pro každý pluk 1. sledu ve vzdálenosti 1,5 až 2,5 km za linií fronty (za plukovními zálohami). Musí mít dostatek cest, vhodný kryt a být na místě, na jehož směr se očekává největší počet raněných. Přesunuje se posuny podle postupu bojových jednotek, když koloběh zdravotnických aut je příliš veliký.

Každé praporeční obvaziště má mít spojení se shromaždištěm.

Divisní obvaziště je nejzadnější sled divisní zdravotnické služby. V něm jsou ranění třídění a ošetřováni. Rozmístuje se ve vzdálenosti 13 až 19 km od fronty.

Sbor ve svazu zabezpečuje podřízené sborové útvary a kontroluje divise. Ty sborové útvary, které jsou činné v prostoru divisi, jsou také v jejich péči. Sborové zdravotnické službě má vypomáhat armáda, zejména pokud jde o odsun. Sbor pro sborové útvary rozvinuje sborová obvaziště. Zdravotnická služba sboru může též zesilovat zdravotnickou službu divisi.

Armáda má zdravotnické oddělení se zdravotnickými pluky, odsunovými nemocnicemi, chirurgickými nemocnicemi, doléčovacími ústavami, veterinární rotou, zdravotnickými laboratořemi a zdravotnickým skladem.

Zabezpečuje armádní útvary, zesiluje sbory a divise. Provádí odsuny ze sborových obvazišť do odsunových nemocnic, kde se nemocní buď vyléčí a vrací zpět ke svým útvarům, nebo se odsunují do stálých nemocnic styčného pásma nebo jsou odevzdáváni do doléčovacích ústavů armády.

Pohyblivé chirurgické nemocnice se vysílají k divisním obvazištím a přejímají ty raněné, kteří jsou neschopni odsunu. Mohou být také dány k dispozici sboru pro jeho zdravotnický manévr.

Odsunovými nemocnicemi musí procházet všichni ranění na cestě z bojového pásma do styčného pásma. Rozvinují se ve vzdálenosti 20 až 50 km. Odsunové nemocnice jsou málo pohyblivé a vytváří se z nich uskupení poblíž letišť, železnic, řek a silnic. Umisťují se v budovách, mohou však být rozvinuty i pod stany.

Doléčovací ústavy přejímají rekonvalescenty z odsunových nemocnic.

Styčné pásmo má mít asi 15% lůžek celkového početního stavu sil na válčišti. Rozvinuje stálé nemocnice jednak v budovách místních zdrojů, jednak v stavbách zvláště k tomu účelu budovaných.

Polní nemocnice jsou pohyblivé na autech a mohou pracovat až na třech místech (mají 3 čety). Zřizují se tam, kde nelze rozvinout stálou nemocnici.

Místní nemocnice slouží jen pro jednotky styčného pásma.

Všeobecné nemocnice provádějí konečné ošetření všech případů. Mají kapacitu 1000 lůžek. Musí mít železniční a co možná také letecké spojení s bojovým pásmem a s vnitrozemským pásmem. Dvě i více všeobecných nemocnic tvoří nemocniční středisko, které má zotavovnu a 20% lůžek svého stavu.

Pomocné skupiny lékařů posílají ostatní zdravotnické jednotky.

Zdravotnické hygienické rotý provádějí hygienická opatření na válčišti a likvidují vzniklé epidemie.

Výcvikové zdravotnické středisko připravuje zdravotnický personál došlý z vnitrozemí a provádí reorganizaci zdravotnických jednotek stažených z fronty.

Nadřazený odsunuje od podřízeného a odsun raněných a nemocných z bojového pásma do styčného pásma řídí regulační důstojník.

Regulační stanice mají přiděleny zdravotnické vlaky (300 lůžek). Ve štábu regulačního důstojníka je důstojník zdravotnické služby, který musí mít stálý přehled o oblczenosti nemocnic styčného pásma.

Zvířata se odsunují z divisních veterinárních ošetřoven do odsunových veterinárních nemocnic a z nich do veterinárních doléčovacích ústavů. Těžší případy se odsunují do veterinárních nemocnic styčného pásma. Odsunová veterinární nemocnice se rozvíjí v hloubce 24 až 32 km od linie fronty.

Veterinární všeobecné nemocnice ve styčném pásmu provádějí konečné ošetření zvířat.

Organizace zdravotnického zabezpečení ukazuje kapitalistický poměr k člověku. V americké armádě nejsou vytvořeny zdravotnické útvary a zařízení, které by byly pevnou složkou příslušného útvaru nebo svazku. Zdravotnické útvary a zařízení jsou volně přidělovány bojujícím jednotkám. Již tato okolnost sama o sobě způsobuje, že orgány zdravotnické služby nejsou spjaty se životem útvaru nebo svazku. Z uvedených faktů dospějeme k závěru, že zdravotnická péče v americké armádě je jen povrchní a formální. Nejsou také předpisy stanoveny maximální lhůty pro ošetření raněných, které jsou důležitou podmínkou pro záchranu jejich života nebo pro zmírnění následků zranění. U pluku není rozvínováno obvažistě, které by poskytovalo vyšší druh zdravotnické pomoci a tak bylo článkem v postupu zkvalitňování léčebné péče vůbec.

V americké armádě je kvalifikovaná zdravotnická pomoc časově vzdálena od bojiště a neprovádí se důsledně odsun raněných podle určení.

Jestliže v naší armádě léčení a odsun představují podle vzoru Sovětské armády jediný proces, v němž raněný je podrobován celému souhrnu nezbytných léčebných opatření od okamžiku zranění až do odsunu do léčebných zařízení, v nichž je úplně vyléčen, v americké armádě je proces odsunu ve skutečnosti oddělen a předchází před procesem léčení. První chirurgické ošetření ran je prováděno až v odsunových nemocnicích, to znamená až v armádním týlovém prostoru.

Zkušenosti z druhé světové války potvrzují vážné nedostatky v péči o raněné v americké armádě, které se projeví na příklad při provedení protiofensivy německých fašistů v Ardennách, kde ranění byli ponecháni svému osudu a dokonce celé armádní nemocnice padly do rukou Němců.

Zvláštností americké zdravotnické služby je také ta okolnost, že v sobě slučuje nejen péči o lidi, ale i péči o zvířata.

8. Technické zabezpečení

Technická péče je prováděna jednak organickými jednotkami, které tvoří 1. a 2. sled technické péče, jednak zvláštními speciálními jednotkami, které tvoří 3., 4. a 5. sled technické péče. Zásadou je, aby opravy byly prováděny v co nejnižších sledech (t. j. u 1. a 2. sledu). Divise plní úkoly 3. sledu technické péče, armáda úkoly 3. a 4. sledu technické péče a dílny styčného pásma plní funkci 5. sledu technické péče. Využívá se co nejvíce civilních dílen. Štor není článkem v řetězu technické péče.

Technická péče je organisována na zásadě odsunu poškozeného materiálu od podřízeného k nadřízenému. Za poškozený materiál vydá nadřízený opravený a použitelný materiál. Poškozený materiál se po provedení opravy ukládá ve skladech, aby mohl být znovu vydán.

Americký předpis sice tvrdí, že zásadou je, aby opravy bojové techniky a materiálu byly prováděny co možná u útvarů a svazků, avšak skutečnost svědčí o opaku. Americké výrobní firmy si totiž vyhrazují právo provádět opravy některých agregátů samy, ve svých podnicích. To způsobuje, že bojová technika i s poměrně malou opravou musí být odesílána do příslušných továren, čímž je oslabena fronta. Z toho je zřejmé, že se kapitalisté ve své slepé touze po zisku neohlíží na důsledky, které svým konečným výsledkem jsou jim nepříznivé.

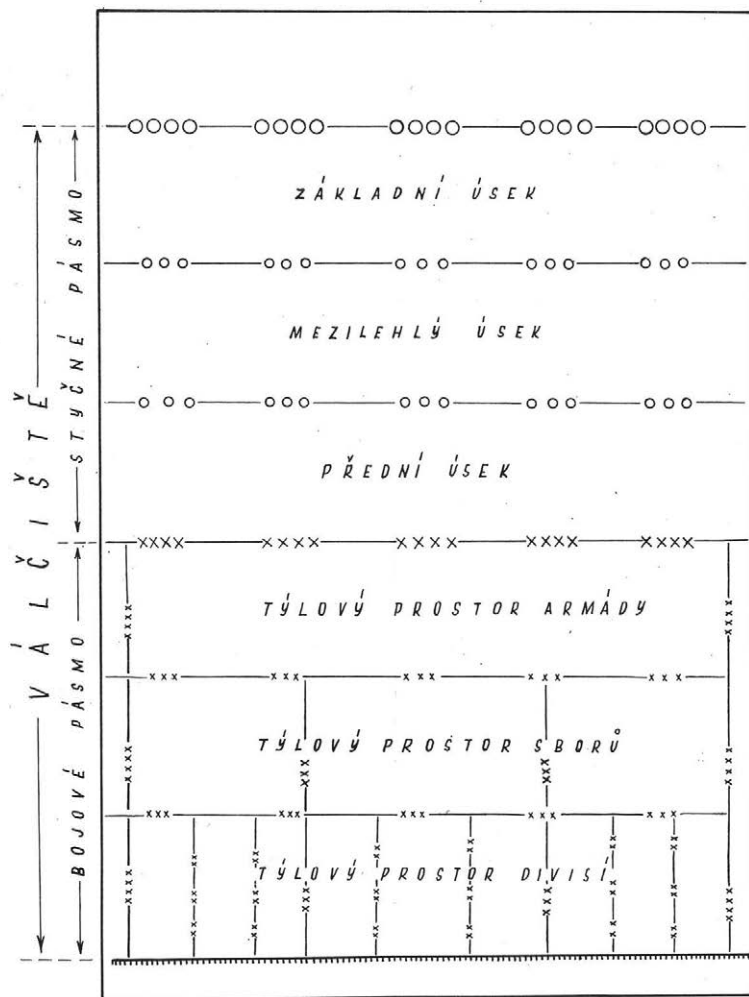
Závěr

Americký předpis FM-100-10 obsahuje jen všeobecné zásady organizace a činnosti týlu a jen zřídka udává konkrétní údaje. V úvodu sice zdůrazňuje, že organizace týlu musí být jednoduchá a pružná. Další statí však tuto požadovanou pružnost a jednoduchost nepotvrzuji. Tak na příklad zásokování municí je organisováno systémem vázaných zásob, t. j. stanovením množství, které je příslušné jednotce dáno k dispozici ve skladech nadřízeného, odkud si potřebný materiál odčerpává na základě žadanek. To znamená, že zásobování municí, která je hlavním druhem zásobování, je ztíženo prováděním složitých administrativních opatření.

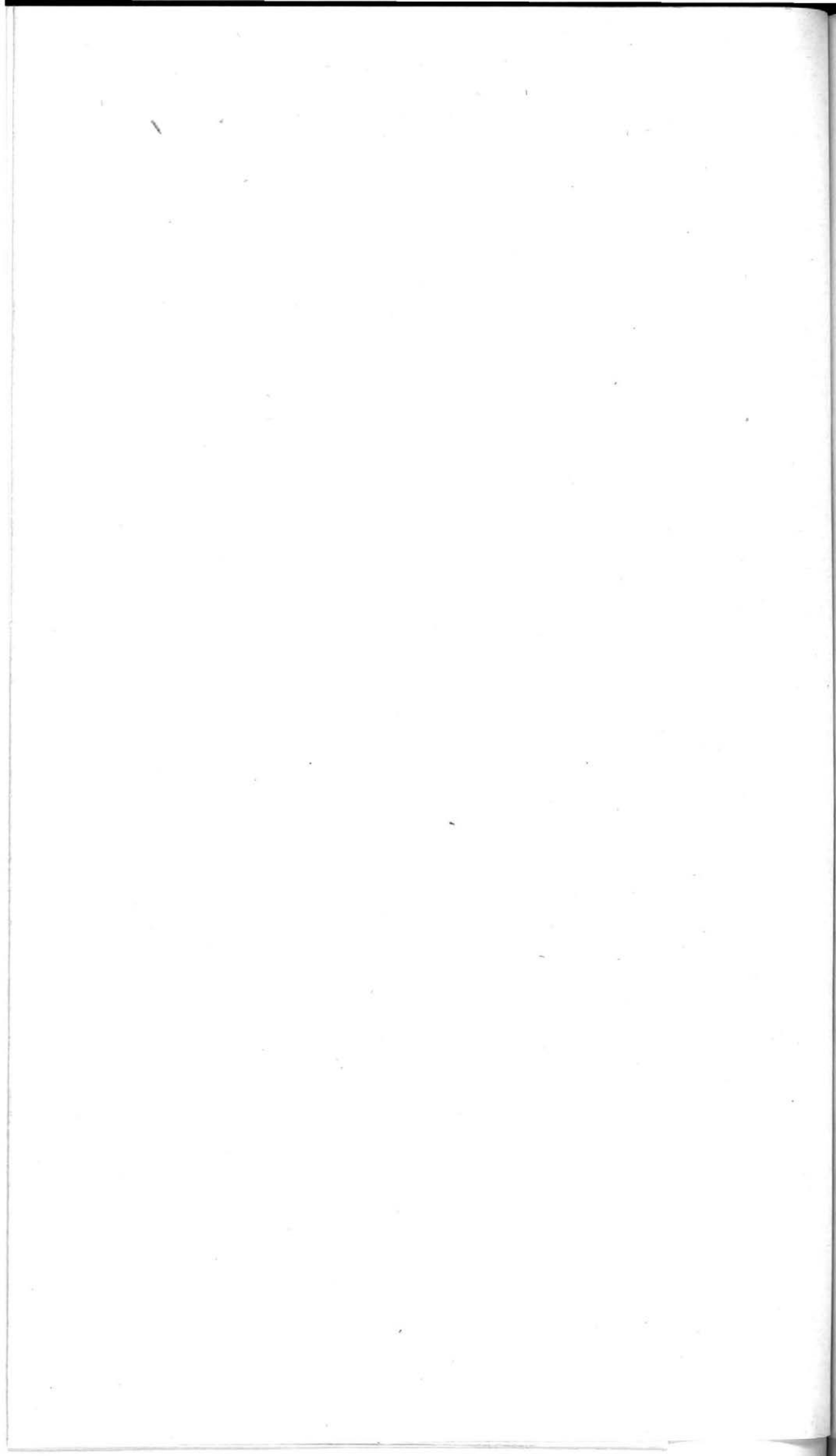
Sklady jsou rozmístěny příliš rozptýleně, což má za následek jejich nesnadné řízení a podstatné ztížení manévru jimi. Američané na příklad požadují, aby armádní muniční sklady byly rozvinuty pro každou divisi nejméně dva. Tato zásada je stanovena schematicky a nepřihlíží k různým podmínkám, různému terénu, různé situaci, stavu počasí a p., které uskutečnění této zásady mohou znesnadnit nebo i znemožnit.

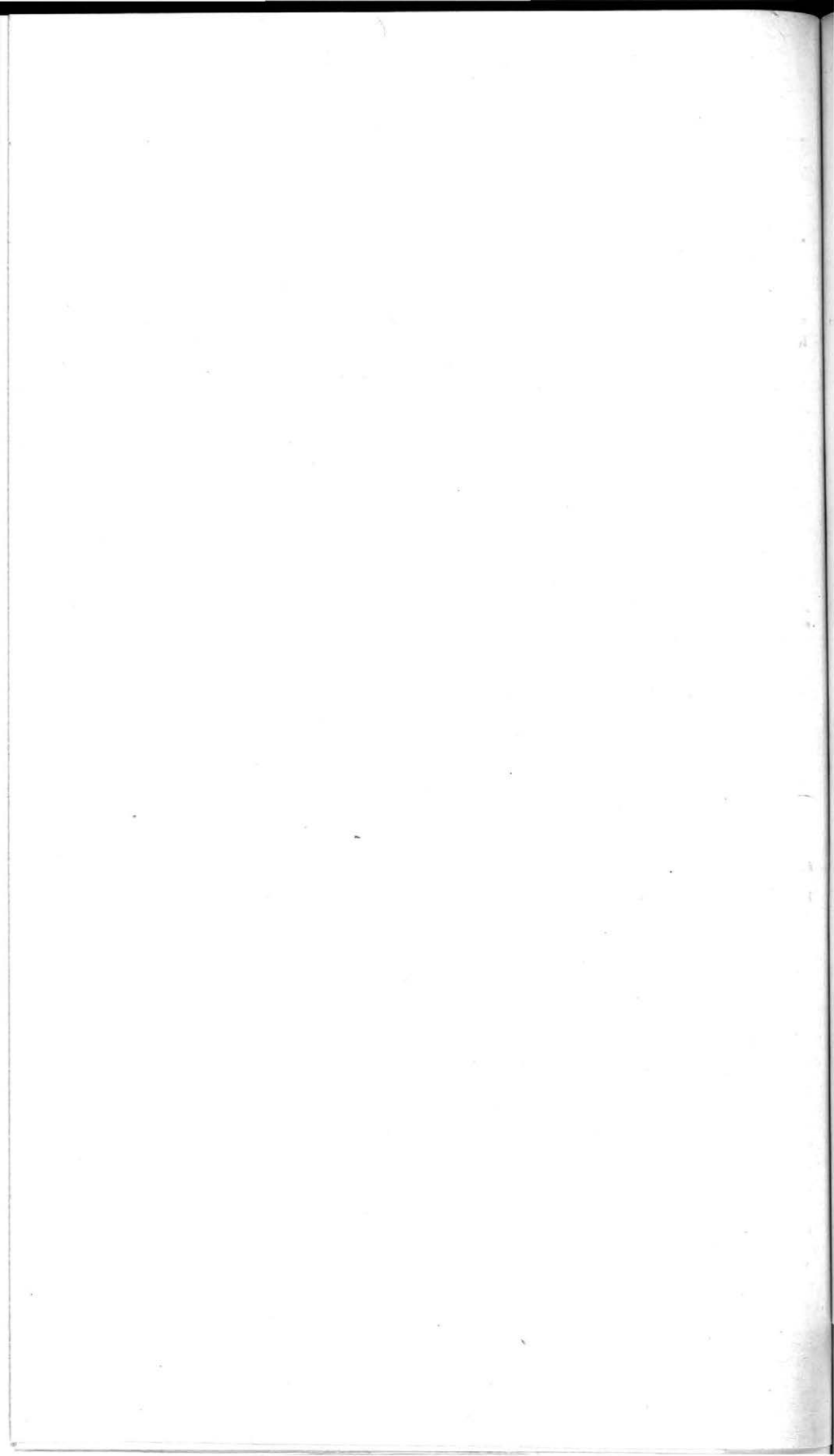
Do úkolu týlu je zařazeno tolik různorodých povinností, jako na příklad péče o doplňování osob, plánování přesunů vojsk, péče o morálku atd., které jsou decentralisovány na jednotlivá oddělení speciálního štábu a řízeny přímo velitelem, že při takové organizaci musí při moderním způsobu vedení boje nastat v týlu chaos a jeho odtržení od bojové činnosti vojsk, protože velitel bude plně vázán řízením vojsk a nebude mít možnost ani čas řídit tak rozsáhlý aparát, jako je speciální štáb na bojišti. U pluků a svazků je sice zmínka o zásobovateli (S-4, G-4), avšak jeho povinnosti nejsou konkretisovány a jeho úloha v materiálním zabezpečení není přesně vystižena.

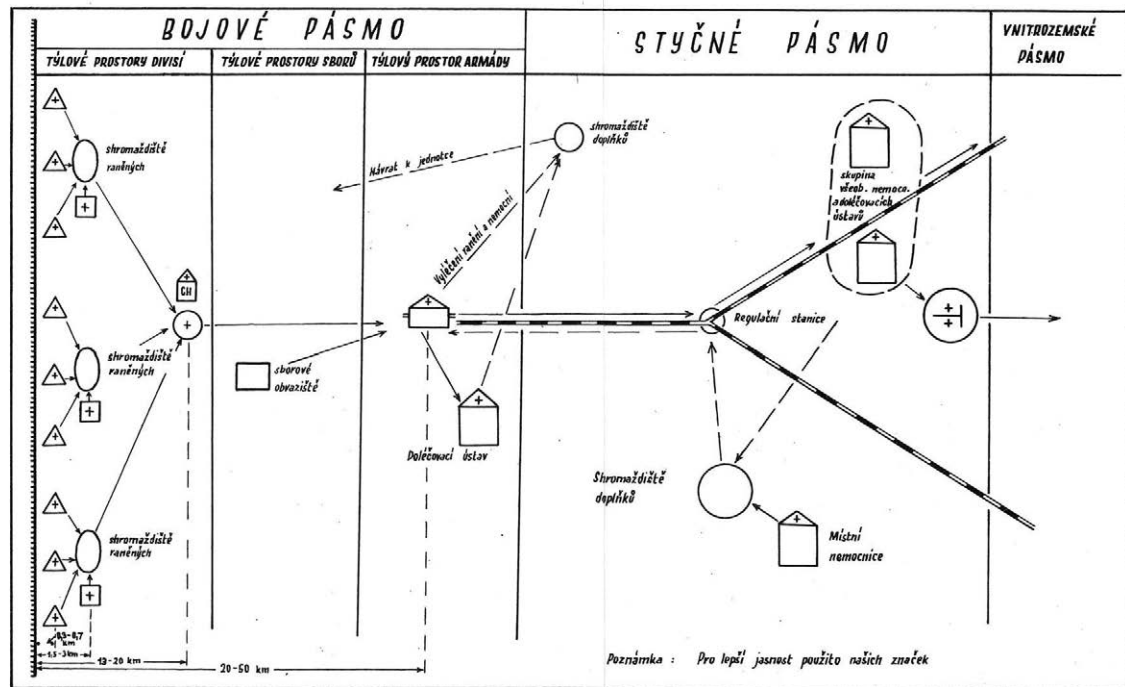
Přestože je zdůrazňováno, že sbor není článkem v řetězu zásobování, je mu přidělován týlový prostor, to znamená, že musí mít týlové orgány k jeho obraně a ochraně, k udržování silnic, k těžbě z místních zdrojů,

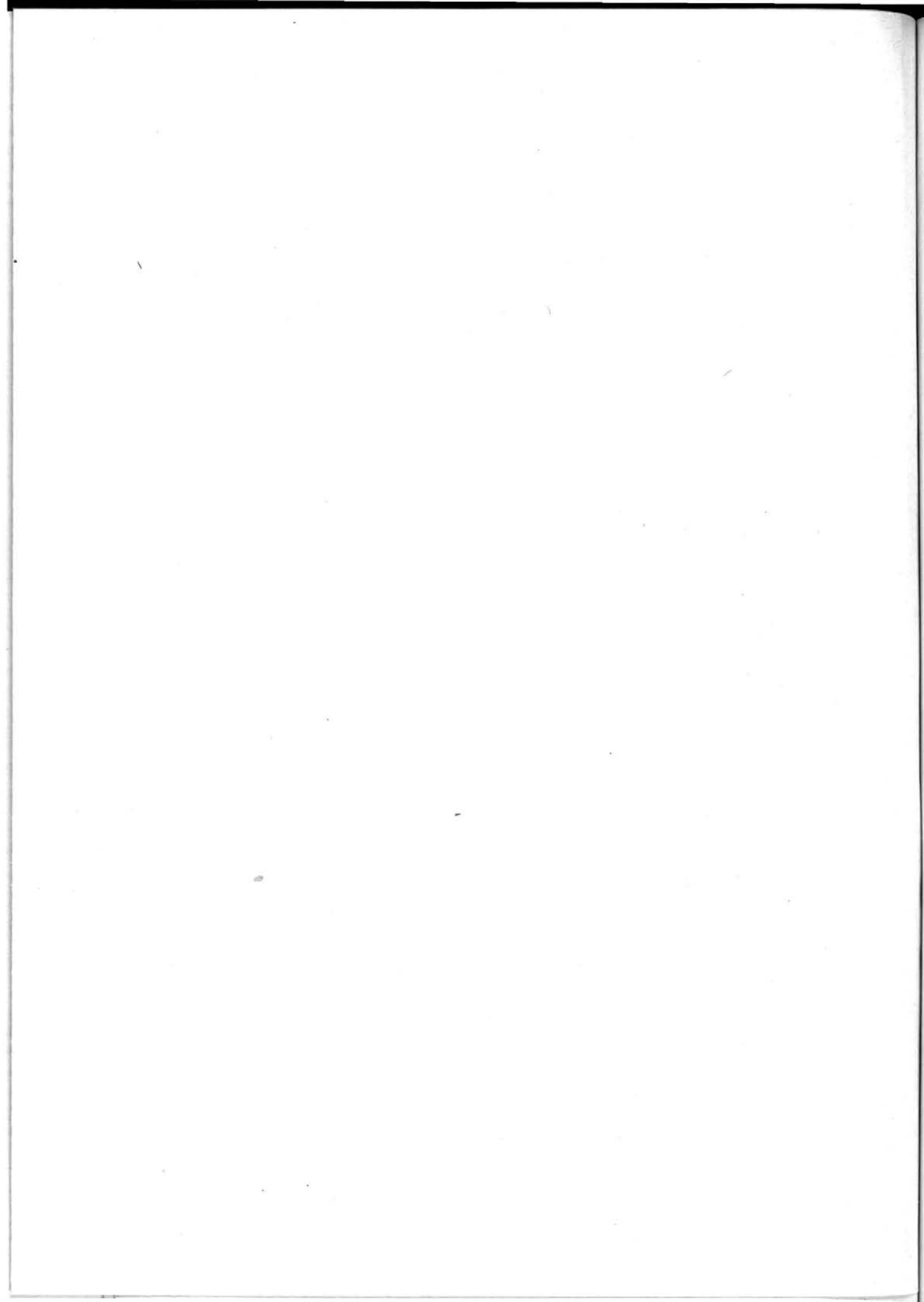
Schema 1. Týlový prostor a jeho rozdělení

Schema 3. Odsuny raněných a nemocných

k řízení dopravy atd., čímž se zbytečně rozmnožuje počet týlových funkcí a komplikuje se dopravní styk divísi s armádami.

Materiál je v americké armádě rozdělen do tříd a pro různé třídy platí různé předpisy, pokud jde o jeho vyžadování a dopravu k vojskům. Některý druh materiálu, jako na př. proviant, přisunuje se automaticky, zásobování jinými druhy materiálu je organizováno systémem vázaných zásob. To nikterak nepotvrzuje zásadu jednoduché činnosti týlu stanovenou v úvodu předpisu.

Přísun materiálu je organizován kombinovaně. Nadřízený je povinen materiál dopravit tak blízko k podřízené jednotce, ať byl v dohledu jejich dopravních prostředků (30 až 50 km). Není tedy jasně vyslovena zásada odpovědnosti za zabezpečení svazků, útvarů a jednotek.

Pro dopravu materiálu ze styčného pásma k armádám se rozvíjejí regulační stanice. Prostřednictvím regulačních stanic je materiál dodáván do zásobovacích stanic, které se rozvíjejí ve prospěch divísi prvního sledu a jsou obsluhovány armádou. Mohou se rozvíjet na železnicích, silnicích nebo vodních cestách. Tento systém zásobování vyžaduje rozvíjení komunikační sítě, mnoho prostředků a dokonalou centralizaci řízení. V opačném případě musí mít za následek desorganizaci v zásobování a neskytá proto záruku plynulého a úplného zabezpečení každé divise prvního sledu.

Zdravotnické zabezpečení není rovněž nikterak pevně organizováno. Pluk nemá plukovní obvaziště našeho typu a ranění jsou odsunováni od praporů přes divisní shromaždiště raněných na divisní obvaziště. Tím není zaručena včasná odborná pomoc raněným a odsun je zbytečně prodlužován cestou přes shromaždiště raněných.

Celkem lze říci, že týl americké armády neodpovídá současným požadavkům materiálního zabezpečení bojujících vojsk. Je těžkopádný a nepružný. Předpokládá dokonalý stav komunikační sítě a bohaté vybavení dopravními prostředky. Jeho řízení je decentralisované a složitě, což v bojových podmínkách musí vést k živelné jeho činnosti a k neschopnosti včas a úplně zabezpečovat bojovou činnost vojsk.

Chaotičnost týlu americké armády je odrazem kapitalistické ekonomické základny. Projevují se v něm všechny rozpory kapitalistické společnosti. I když v předpise nejsou a ani nemohou být zachyceny takové skutečnosti, které by přímo a zřejmě obsahovaly a zveřejňovaly cíle kapitalistů v organizaci a činnosti týlu americké armády, přesto zkušenosti a poznatky o práci amerického týlu v praxi nám dávají jasnou orientaci.

Předpis sám o sobě je svými zásadami a poučkami odtržen od praxe, je nevědecký a je výrazem kapitalistické vojenské doktriny kladoucí hlavní a rozhodující důraz na taktické, strategické a týlové plány.

A pro nás, pro velitelský sbor československé lidové armády je důležité, abychom pevně opřeli o teorii marxismu-leninismu a učíce se z praxe sovětské vojenské vědy dovedli dialekticky správně hodnotit obsah předpisů kapitalistických armád a článků kapitalistického odborného vojenského tisku a nedali se zmást jejich někdy dobře vypadající formou vyjádření různých zásad. Studium a podrobným rozbořem těchto zásad poznáváme slabé stránky nepřítele.

